

se wessi ei olle teile liig fülm? ja prava ei olle sedda tööd ta mitte õppinud, noor herra aidate ommetegi, neid, ja isseennast. Oh minna tahhan teid parremine willistama panna, teie pimmedad fetserid. Kloostrisse peate minnema meleparrandamiseks! Meie pühha firrif annab meile melewalda füll nisuggust passavat werd juhhutada. Ja fui parranemist ei olle siis lassen teid siisemürida ja nälgasurretada."

Ja teie faornacimma ses teie omma poega õigest uusust ärratagganema eftasite; veel annname teile wähhe aega järrele mõttelda ja omma sūiid preestri ees tunnistada ja pärrast teik elloaeg floostris sahhetseda.

Ja teilegi Ritter Gotburg, jättafsin ma teie endist armastust ja truuist meie ennese ja firrito tenistuses mälletades, teie nuhtlust mahha ja pannefin teid pealegi jäalle au ja ammetisse fui teie wantega töötate walle usfo mahha jätko. Home hommikune annan ma teile aega, woi ollete jubba mõttelnud? wessi tuliseb teile furgoni." Meie ollime senna fui ta räfis wee willimissega finni piddanud, ja wessi olli ühtepuhko tousnud. Siiski rapputasime meie temma liissimeise peale pead ja minno peigmees üles ussojulguses hiisgawa filmaga: „Ja osleks ilm täis surradid käs tahhalsid meid neelsda. Ei sarda meie ühtegi küll Zummal vöttab keelsda."

„Noh, nisuggused, fönwad, langelaessel ollete teie!" — agga füll wessi teid pehmeks tueb. —

„Hans," hüdis temima, wangihoidja vasto, „Lasse need kolm hommikuni willida ja siis to müsse teadust. Tedda tõnimati ülles, meie jäime suures ahhastuses järrele. Taniel louvoerte augus tussi meile ntele.

Mönne päwa pärrast widi meid naesterahwast lohto ette. Meie armfa wangi sille olli jubba tohhus moistetud; temima ei tahtnud töeusko walleks wänduda, siis piddi temima surmani weetorni jäma.

Naesterahwas said turrul pessetud, tullise rauaga märgitud, ja hulgaleste ellsuks aeaks wangitööl möistetud. Minno juggulaste, ja Piiskoppi õe pälwete pärrast ei pessetud mind mitte turrul agga sedda ennam floostris, tehti enne fui esimesed hawad ollid parranenud. Ja sedda ei jäetud mitte järrel, seist et minna Issandale au andsin ja mitte paavstist waid Kristusest iggawest ello lootsin.

Meie armal enimal agga olli veel rastem, ühhes Piiskoppi solafeetmisse wabrikus pandi tedda tulid fatlate al walwama. Ööd ja päwa piddi tussi sola fatlate al pöslema. Ja füs fetserid nuhtlusoks ses ammetis ollid, ei wahhetud neid mitte puhkamiseks ärra. Mitto olli waljo üllewaatja hoopide al surma leidnud, ja mitmel ollid silmad haigets ja pimmedatski läinud fangest tulle legitsemissest. Agga se olli tiggedate mele pärrast, seist siis ei woinud need ennam pühhalirja luggeda, ja mõnni tuggew, julge hing jää nödrats ja andis järrel."

„Sedda lootsid nemmad la minnust," üles pimme